

[Bertel Dahlggaard.]

i så stille vejr, jeg kunne også udtrykke det på en anden måde: foregår under en så enestående lige gyldighed. Hvad er nu grunden dertil, hvad er årsagen? For det første selvfølgelig, at det, en time efter at mistillidsdagsordenen var fremsat, stod klart for alle, at dens virkning var let overskuelig, men en egentlig og afgørende årsag til denne lige gyldighed overfor aktionen ligger jo deri, at befolkningen, den aldeles overvældende del af den danske befolkning, i dag finder aktionen utidig, anstrengt, føler den ensidigt taktisk bestemt. Det ærede medlem mærkede meget stærkt i dag, at der er ingen resonans derude i befolkningen for denne aktion, og derfor er det, der er så stille herinde i dag, derfor er det, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft er så forstemt, for ikke at sige generet. Derfor er der i dag i virkeligheden kun tilbage muligheden for en vis teoretisk diskussion.

Den sag, vi behandler her, er alle jo enige om, og det tema, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har ført frem ved siden af denne sag, skal rigsdagen først tage sit standpunkt til i tiden henimod den 15. maj. Jeg synes, det må ligge ganske åbenbart for det ærede medlem, at der umuligt kan være ret mange, som vil deltage i den arrangerede forestilling her, og når det ærede medlem brugte det morsomme udtryk, at jeg var statsautoriseret livredder, må jeg nu for det første bestemt protestere imod, at jeg er statsautoriseret, det er i allerhøjeste grad på eget initiativ, jeg taler her. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Og regning og risiko!)... Ja, og dernæst... (*Ole Bjørn Kraft*: Der falder vel gratiale af en gang imellem!)... Det generer mig ikke spor, at der er lidt uro derovre til højre, når jeg taler, det forøger blot charmen ved det hele. Jeg vil blot gerne fremsætte en vejledende bemærkning for det ærede medlem; dette er i og for sig ikke min funktion, men forholdet er det, at en betydelig del af befolkningen, ja, jeg tror man kan sige, den offentlige mening i dag har et stærkt ønske om, at virkningerne af det ærede medlems ubesindighed, for ikke at bruge stærkere udtryk, skal afværges. Jeg er ikke så forfærdelig stiv i svensk, men jeg erindr, at der i det svenske retssprog er et ord, der kan oversættes på dansk ved ordet „uforstandighed“, og det er virkelig sådan i Sverige, at mennesker ofte straffes, fordi de bærer sig uforstandigt ad. Det ærede medlem og hans parti fortjener

egentlig i denne situation, at blive straffet for „uforstand“. Nu ligger situationen sådan, at det ærede medlem kommer lettere fra det ved, at jeg er et redskab til at afværge virkningen af denne uforstandighed.

Jeg har herudover egentlig kun få ord at knytte til det ærede medlems bemærkninger. Det ærede medlem taler om, at når jeg karakteriserer virkningerne af den politik, de konservative lægger op til, må det være berettiget at spørge, hvad virkninger den politik, der hidtil er ført her i landet med tilslutning af praktisk talt hele rigsdagen, har ført med sig, om den ikke har ført med sig højere priser, en uheldig prisudvikling. Jo, der er ingen tvivl om, at det har været tilfældet den sidste tid, men jeg tror også, det ærede medlem skulle lægge mærke til, hvad der er afgørende i denne sag, nemlig forskellen mellem den prisudvikling, der kommer til Danmark som følge af begivenhederne ude i verden, som følge af den økonomiske udvikling ude i verden, devaluering og hvad dermed følger, og som er påtvunget Danmark, og så hvad der vil være følgen, hvis vi selv indenfor Danmarks grænser ville føre en politik, der havde dette til følge. Vi må skelne imellem, hvad vi ikke har en afgørende indflydelse på, og så den politik, vi har indflydelse på, og i så henseende tror jeg ikke, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft kan få ret mange til at forstå, at højere rente og øgede toldafgifter ikke skulle give højere priser og øgede produktionsomkostninger.

Det ærede medlem bekendte endelig kulør her i dag med hensyn til tolden: hvis de andre ikke ville sætte deres toldsats ned, skulle Danmarks føres op til de andres. Det er en politik, som der altid her i Danmark, i befolkningen og i rigsdagen, har været et stort flertal imod.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg hørte med interesse den højtærede finansministers oplysning om, hvordan toldbeskyttelsen — regnet ud som procenter i relation til de med told pålagte varer — havde udviklet sig i de senere år i Danmark, Norge og Sverige. Den procentvise toldbeskyttelse således udregnet udgjorde i Norge nu 15 pct. mod 32 før krigen, i Danmark 7,8 mod tidligere 18,3 og i Sverige 10,5 mod før 17,5. Det vil altså sige, at det indbyrdes forhold har ikke forskudt sig siden 1938, idet bevægelsen har været den samme i kraft af det forhold, at en så stor del er vægttold og ikke værditold. Med andre ord, hvis man skulle holde sig til disse tal, ville kravene om en højere toldbeskyttelse set i relation til disse